

"UKRAINIAN LABOR NEWS"
 Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n
 cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
 Winnipeg, Man.
 Subscription per year \$4.00
 Telephone: St. John 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"
 часопис для робочого люду — виходить два рази на тиждень:
 В СЕРЕДУ І СУБОТУ.
 Видве Ствариннене "Українських Робітничих Вістей".
 Передплата на рік \$4.00
 Адреса:—
UKRAINIAN LABOR NEWS
 cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

ХАМСЬКІ ДУШІ

"Приятелі" робітництва в своїй ненависті до комуністів та до радикалізму взагалі в боротьбі з ними і в обриванню їх звичаїв найпідлітлішим методом. Одною з таких їхніх методів є січне ворожнеча і неорозуміння серед самого робітництва. Вони стараються підірвати довіру робітництва до його радикальних провідників, котрі, мовляв, нарочно розбивають робітничі організації на два протилежні табори.

Світова імперіалістична війна і відношене до неї II Інтернаціоналу, а відтак пролетарська революція в Росії розколювали організоване робітництво на два табори. З вибухом війни більшість провідників II Інтернаціоналу, вступивши в склад королівських міністерств, зрадили міжнародну пролетарську солідарність. Радикальна меншість II Інтернаціоналу, остачивши вірною пролетаріату, зірвала зі зрадниками, проголосивши тим самим смерть II Інтернаціоналу. Так почався розкол серед робітництва. II Інтернаціонал існує тепер як наймит світової буржуазії, як її оруддя проти всього революційного руху. Буржуазія використовує в своїх інтересах сей розкол робітництва якнайкраще. Вона підсилює до радикальних робітничих організацій сих своїх вірних слуг і робить їх руками своєю роботою. Свідомі передові робітники, пізнаючи сих буржуазних наймитів, вимітають їх зі своїх організацій. Тоді буржуазія не використовує в своїх інтересах. Вона різними підступними способами пролазить в гущу робітництва і каже: "бачите, вони викинули з організації давнього, заслуженого вашого провідника, який навіть сидів в тюрмі за ваші інтереси" і т. д. Вона старається тим посіяти серед малосвідомого робітництва сумнів і недовіру до їх радикальних провідників. А тим часом не один є такий з тих "бушних" революціонерів, що дійсно сидили в тюрмах або були в Сибірі на заслання (в Росії) за революційну діяльність, а нині стали найзавзятішими ворогами робітництва. Оти ріжні російські Бурцеві, Керенські, Чернови, Авксентєві, Чхеїдзани, Церетелі, — всі вони є були революціонери — чим вони ріжняться тепер від дійсної буржуазії у своїй відданості до Східної Росії? Вони ріжняться тим, що коли велика англійська промислова буржуазія, а також буржуазія інших країв заключає з Східними торговельні договори, коли правительству той буржуазії говорять про політичне призначення совієтського правительств, то ті "бушні" революціонери всіма силами стараються до сего не допустити. Вони від імені II Інтернаціоналу ведуть завзяту агітацію проти признання совієтського правительств, вони по рабському просять ту буржуазію не признавати совієтського правительств, вони офіційно протестують проти сего перед цілими (буржуазними) світом.

І шов в такім разі мають робити свідомі пролетарі? Мовчати і потурати їм, бо це були революціонери, бо вони колись сиділи в тюрмах чи були в Сибірі за свою революційну діяльність? В революційній боротьбі не грає тепер ролі те, чим ти був попередно, але те — чим ти є тепер. За такими бушними революціонерами нам не треба навіть йти до Росії чи в Європу. Ми маємо їх і тут в Америці і Канаді і бачимо яке вони заняли становище, коли прийшлося вирішати питання про відношене до III Інтернаціоналу, або до Червоного Профінтерну. Щоби не образити своєї "демократичної" буржуазії, вони підігнули перед нею свої "революційні" виступки, а до пролетаріату вони кажуть: "III Інтернаціонал добрий, але тільки в Росії, а для нашої країни він не надаєтє ся, бо у нас є "демократія", нам революції не треба, ми можемо без неї обійтись, а здобути все можемо за посередництвом балютів".

Яке буде становище тих "революціонерів" при дальшій революційній розвитку пролетарських мас, розвитку яких не спинять ніякі заходи сих буржуазних прихвостнів, про се двоє питань бути не може. Чим більше будуть революціонувати ся пролетарські маси (а вони будуть, бо до сего їх гонить сучасна гнида капіталістична господарка), тим більше будуть віддаляти ся від них оті "бушні" революціонери. А чим дальше вони будуть віддаляти ся від революційних мас, тим більше вони будуть наблизятись до буржуазії. В сторону вони звернути не зможуть, хіба тільки політично умеруть. Єслиж вони захотять політично існувати, то під натиском революційних мас вони опинять ся в обіймах буржуазії, хоч би вони сего не хотіли. Бурцеві, вчерашній революціонер, не тому опинив ся в обіймах Врангеля, що він його так сподобав; а тому, що стави ворогом революційних російських мас, виступивши на бо- ротьбу з тими масами, мусів шукати собі союзника і знайти такого в особі Врангеля. Побратим Бурцева Керенський не є ще офіційно в обіймах Врангеля тому, що він вже політично навіс мертвець, що він не є політично так активний як Бурцев або Савіков.

Єслиж ті "бушні" революціонери, які нині відірвали ся від революційних мас, захотять і на дальше бути політично активними, то вони примушені будуть стати найвірнішими псами буржуазії, як се ми нині бачимо на примірі російських есерів — Бурцевих, Савікових, Авксентєвих, меншевіків — Церетелів, Чхеїдзів, Мартових; а на Україні — Поршів, Мартосів та Миколів Ганкевичів в Галичині.

Економічна криза в цілм капіталістичнім світі, хаос капіталістичної господарки примушують світову буржуазію до признання совієтського правительств. Десятки ріжних конференцій антанті не дали до сего часу ніяких альтернативних результатів в економічній області. Затиснувши зуби, антантська буржуазія запросила совієтське правительств на міжнародну конференцію до Генуї. Французька велика мілітаристична кліка, почувши про таке рішене антантських прем'єрів в Кані, відіслала Бріана і виврала у него портфель прем'єра, бо мовляв, се буде ганьбою для цілої Франції, єсли її представник сяде за одним столом з Леніном. Але коли та мілітаристична кліка опинила ся на місці Бріана, то її нічого не лишило ся зробити, як згодити ся самій сісти з Леніном за один стіл.

Щож роблять "бушні" революціонери, коли вони почули про можливе признає совієтського правительств? А ось що: на своїм засіданні 22 листопада Виконавчий Комітет II Інтернаціоналу ухвалив з приводу сего резолюцію, в якій між иншим говорить ся:

"Єсли московське правительств, яке добиваєтє ся тепер міжнародного признання, бажав, щоби до його прав відносились з повагою, воно повинно само уважати права інших народів (!?) і не порушувати елементарні принципи, котрі повинні складати основу міжнародних взаємин культурних народів".

Дальше Виконавчий Комітет II Інтернаціоналу "пропонує всім партіям, які входять до II Інтернаціоналу, коли їм прийде ся означати свою позицію відносно питання про признає московського правительств, брати на увагу тісну звязь, яка існує між тим питанням і завданням освободження українних народів, особливо грузинської демократії, яка стремить освободити ся від всякого чужинського панованія".

Як жаль, що в II Інтернаціоналі не мають впливу українські меншевіки з під звання Петлюри. Петлюрівський міністер Мазепа не мав щастя вилати на Україні достойників II Інтернаціоналу Кавцького, Гюїсмана, Реноделя, Вандервельде, як се мав щасте свого часу зробити Ной Жордані, меншевіцький прем'єр Грузії. Тому то так Реноделі і Вандервельде обстоюють тепер за грузинське "демократіє". Ім зовсім байдужєсько те, що з приходом до влади в Грузії меншевіцької "демократії", французька "демократія" (але Пуанкаре-Клемансо) створить в Батумі воєнну базу для Врангеля, проти радянських республік. Реноделам з II Інтернаціоналу се не тільки байдужєсько, але вони роблять се свідомо, вони нарочно промудують дорогу французькій буржуазії і її чурі Врангелєві через Грузію до Сівєтської Росії.

Тому то, почувши про можливе признає правительствми антанті совієтського правительств, вони просять ту буржуазію не признавати совієтського правительств, поки воно не поверне українних держав назад в руки "демократії": Грузію в руки меншевік Жордані, Україну в руки Петлюри і т. д.

Не лишив ся позаду від своїх побратимів — Реноделів, Гюїсманів і инших — і їхній американський колега Самуїл Гомперс. Телеграма з Вашингтону з 25 сінця доносить, що в імені організованого американського робітництва Самуїл Гомперс, голова Американської Федерації Праці, зложив президентові Гардінгові протест проти участі Заучених Держав в генуїській конференції, єсли в ній візьме участь совієтське правительств.

І кажє тепер є ріжниця між двоном французьким буржуазним тигром Клемансом і головою робітничої професійної організації Гомперсом? Нема ніякої ріжниці. Обидва вони однаково ненавидять пролетарські держави. Обидва вони готові своїми руками задушити в Росії пролетарську революцію.

А котрого з них двоє ми, свідомі робітники, повинні уважати за більшого і небезпечнішого ворога для світової пролетарської революції? Тут двоє питань також бути не може. Клемансо стоїть в рядах буржуазії і не заявляє себе приятелем робітництва, він стоїть в рядах ворожої нам класи. Гомперс є головою великої робітничої організації, вважає себе прихильником робітництва і в імені того робітництва поборює всякий революційний робітничий рух не тільки в своїм краю, але навіть в инших краях. Клемансо і Пуанкаре нагнали Бріана за "компроміс" з большевиками що до генуїської конференції, але самі вони засядуть в Генуї за один стіл з большевиками. А Гомперс, Реноделі, Вандервельде, як підлі піджики великої буржуазії будуть лаяти в президентській та королівських передлоках і протестувати в імені організованого робітництва проти признання совієтського правительств.

Таку ролю відіграють нині ті, які стояли колись на чолі міжнародної революційної робітничої організації II Інтернаціоналу; таку саму ролю будуть відігравати всі ті, які нині відколюють ся від революційних робітничих мас. Не робить ріжниці, що вони мають за собою революційну минувшину, що вони при колішніх обставинах були справжніми революціонерами. Раз вони опустили ряди тих мас підчас бою, раз вони лишили ся в хвості тих мас, — вони для революційних мас пропали, вони зробились їх ворогами. Волинєць.

СТАРИ ТЕМІ І СТАРИ ТА НОВІ БРЕХНІ.

Наводимо дальші брехні, крутїства і вісенітніці чорносотенного "Українського Голосу", які находять ся в статі "Розляда Маланка мого зі збанка".

В дальшій тїгу своєї статі "Укр. Голос" відкриває погорта свою дійсну петлюрівсько-польонофілську душу. Він отверто признаєтє ся, що навіть як би радянські республіки і освободили Східну Галичину з польсько-шляхоцького ярма, то для него се означало би, що "Галичина мала би лише нагоду втїчи з польського дощу під московську ринну". Іншими словами, редактор "Укр. Голосу", як на дійсного петлюрівця і приятеля шляхоцької Польщі пристає, виразно заявляє, що він волів би бачити Галичину в теперішній польсько-шляхоцькій пеклі, ніж освободженою з того пекла радянськими республіками. Се дуже щїне признає.

Платє "Укр. Голос" теревені і про розстріли на Україні. Він каже: "Колі Польки (вже не Ляхи ані Ляхо-Татари) наших людей в Галичині рабують та арештують, то на Україні єрусалимські "пролетарі" (вислів якраз гідний бувшого соціалїста а теперішого чорносотенця) обрабованих стрїляють". Тимчасом і се є одною великою брехнею. Бо на Україні нікого не стрїляють з таких, що їх в Галичині рабують та арештують. Як трапляєтє ся коли, що на Україні кого розстрілять, так се такого, що на приказ польських військових властей і за їх троші відкруче шни на залізничнім торі і спринчає смерть сотні людей та втрату кількадесяткох вагонів збіжжя, яке тепер дорожше золота в радянських республіках. Таких підкуплених Польщею як якою иншою державою бандитів "Укр. Голос" обороняє і називає їх "політичними противниками" радянської влади. Він тїшить ся, коли ті бандити убивають радянських робітників а навіть звичайних незможних селян, які стають до боротьби з бандитами. Він радє, коли ті бандити вчинять яку матеріяльну шкоду Радянській Україні і називає всі ті їх злочини "геройствами". Але як такого бандита, що підкуплений виконує інструкції Петлюри і шляхоцької Польщі, постигне заслужена кара, тоді "Укр. Голос" ляментує, що на Україні стрїляють "наших людей". Тоді він каже, що в Галичині такі ліпше.

А кінчить своє порівняне Галичини з Україною "Укр. Голос" тим, що каже: "От, чому Петрушевич не міг навизувати (?) з такими освободителями (себто большевиками)! І йому за те честь!".

Добре кажете, панове від "Укр. Голосу". Тільки якого чорта ви владаєте, що платете їм за Галичину, що вона опинила ся в польсько-шляхоцькій ярмі? Чому владаєте, що їм вам лежить на серці доля українського населєня Східної Галичини? Колі славословляє Петрушевича за те, що він не хотів прийняти поміч від большевіків, яку вони йому предлагали, щоби спільними силами прогнати зі східної Галичини польських білогвардійців, то на нікого не зваляють вони, що Східна Галичина опинила ся в польсько-шляхоцькій ярмі. Подякуйте своєму Петрушевичові і Петлюрі за те, що Галичина находить ся нині під Польщею.

Платє "Укр. Голос" ті самі теревені і про ріжський мирний договір між радянськими республіками і Польщею і хочє вмовити в своїх читачів, що радянські республіки Росія і Укра-

їна в часі заключєня мирного договору з Польщею були такими сильними, що не мусїли підписувати некорисний для себе договір, на підставі якого Східна Галичина остала при Польщі. В "Українських Робітничих Вістях" будє вже поміщена минувшого року особна статя про ріжський мирний договір, в котрій було сказано, що в особі Польщі з радянськими республіками воювала в 1920 році ціла капіталістична Європа а навіть Злучєні Держави Америки. А тому, що радянські республіки були слабшими від цілої капіталістичної Європи, вони мусїли замилити ся з нею (з Європою в особі Польщі) на таких умовах, які в тодішній час могли виторгувати. Тепер скажемо ще хіба лише те, що де на світі був би хто такий дурний, що не брав би того, що міг би взяти. Чому радянські республіки не були би хотїли, щоби Східна Галичина належала до Радянської України, або будє самостійною радянською республікою, але волїли би, щоби вона остала при Польщі. Треба послїдного дуррака або нахабного брехуна-крутара, щоби так дивив ся на справу, або претендував, що так дивить ся, як се представляє "Укр. Голос". Дуже вже та брехня "Укр. Голосу білими нитками шита.

Пише дальше "Укр. Голос" вісенітніці про те, що мовляв, Комуністичний Інтернаціонал, тримаючи ся ріжського договору, "заборонив навіть існуванє самостійної української комуністичної партії в Галичині а казав українським комуністам вступити до польської комуністичної партії" і т. д. Не знати, чи редактор "Укр. Голосу" тут вдає лише дурного, чи він дійсно такий дурний, що навіть не знає, що Комуністичний Інтернаціонал є особним від Радянської Федерації міжнародним робітничим тілом і його не зобовязують ніякі державні договори а тимсамим він не потребує "тримати ся" ні ріжського ні ніякого иншого договору. Дальше, Комуністичний Інтернаціонал не заборонив існуваня "самостійної української комуністичної партії в Галичині", бо такої партії в дослівнім значіню того слова в Галичині навіть не було. В Галичині будє і є самостійна "Комуністична Партія Східної Галичини", так як в Польщі є "Комуністична Робітничая Партія Польщі". Обі ці партії заключили добровільний союз, тому, що їм обом треба вести боротьбу проти одного спільного ворога: польського імперіалїзму, себто польської буржуазії і шляхти. В боротьбі зі спільним ворогом пролетаріатом треба свої сили лучити, а не роздроблювати. Тому добровільно заключений союз між Ком. Роб. Партією Польщі і Ком. Партією Сх. Галичини, в цілій ведєня успішній боротьбі проти польського панства, належить лише привітати. Він тільки прїспїшує визвал Східної Галичини з польсько-шляхоцького ярма. Що сего не хотять бачити петлюрівці з "Укр. Голосу", се друга річ. Се є й причиною, чому вони накипають ся на зєднанє пролетарських революційних сил на терені Польщі і Східної Галичини і представляють його в фальшивім світлі.

Тепер приходимо до "найважнішого закиду", який "Укр. Голос" міг знайти проти "Українських Робітничих Вістей", згідно проти голови українського Раднарком, тов. Раковського. "Укр. Голос" наводить як аргумент проти тов. Раковського слїдуючий уступ з його розмови з редактором харківського "Комунїста", яка будє недавно надрукована в нашій газеті:

"Між членами повстанського комітету був Галичанин Миронів, який подав цікаві відомости про звязок Тотюника з другим відділом польської армії, а також про ту підпольну роботу, яку провадять Тотюник в Галичині проти самого польського уряду".

На Україні всім відомо, як Тотюник і Петлюра зовували свій союз в минувшому році з Польщею: "Треба насамперед за допомогою Польщі скинути Радянську владу на Україні, а коли будє утворена Українська Народна Республіка, тоді зможемо увільнити і Галичину".

І що за Америку відкрив "Укр. Голос", що робить тільки пусто верєску і винисє нові, для нікого неімовірні брехні! Раковський переказує тут лише те, що говорив член повстанського комітету Галичанин Миронів (не Раковський!) про минулу підпольну роботу Тотюника в Галичині проти польського правительств. Але чи сему будє правда, се зовсім инща річ. Адже ж той сам Тотюник був в Польщі на утриманю у нікого иншого, лише у польських панів. А польські пани не такі дурні, щоби задармо давали комує їсти, а не то вже, щоби годували свого ворога. А дальше, коли Тотюник такий скритий ворог Польщі, який хоче його представити після тов. Раковського "Укр. Голос", так чому він утік знова під безпечне опікує крильце польських панів? Чому він втік до Галичини? Так може поступити лише вихванок польської шляхти.

Також ніяким аргументом в некористь тов. Раковського є друге зацитованє повисше речєне з заяви тов. Раковського. Петлюра і Тотюник так казали, як повисше подано, але які були їх діла? Петлюра заявляв, що він по "прогнаю" большевіків з України "освободить" від Поляків Галичину ще тоді, коли мавовив Петрушевича переїти з галицькою армією за Збруч, щоби спільними силами бити українських робітників і селян. Він так дурив тих, що йому давали ся дурити, щоби якісь спосіб оправдувати свій злочин полішенє Східної Галичини на потапу польським білогвардійцям. Але в той сам час, а навіть ще о мого скорше, він снував тайні плани з Пїлудським коштам тої Східної Галичини. І переїх галицької армії за Збруч за намовою Петлюри став ся після польського плану і в інтересі польських панів. Дальше, Петлюра не лише віддав польським панам Східну Галичину та инші українські землі і ніколи не думав їх відібрати, але він бив ся, згідно другий посланє бити ся за те, щоби Східна Галичина остала при Польщі. В дійсности діла Польщі вратували Галичину своєю кровю петлюрівці. Се признав навіть "офіційний" орган Петлюри, варшавська "Укр. Трибуна", яка минувшого літа, в річницю відступленя Червоної Армії з під Варшави, жалувала ся на польських панів, що вони не відлачують ся петлюрівцям як слід за те, що вони вратували для Польщі Східну Галичину. Ось що говорять діла в порівнаню до пустих слів, які говорили ся для замилєня очей. Так виглядала на ділі пуста і нездійснима "обіцянка" Петлюри, що по повалєню, при поміч Польщі, радянської влади на Україні, прийде черга на увільненє Галичини, та "обіцянка", за яку хапаетє ся "Укр. Голос", щоби ще раз гавкнути на Радянську Україну і "Українські Робітничі Вісті" і рівночасно вибїловати Петлюру за його народні злочини.

ДОНКІХОТЕРІЯ.

"Вперед" у статі під назвою "Донкіхотерія" відкидаєтє ся на заміри Андрєєвського, Макаренка і Швеця відживити дарєно, вмерлу Директорію. Вбачаючи в сьому виступі лише гумористичний характер, газета разом з тим підкрєслає, що се є одна ознака банкруцтва української політичної еміграції. В той час, — пише "Вперед", — коли емігрантська прєса твердить про необхідність консолїдації сил, на ділі ся еміграція все далє розпорошуєтє ся, все далє роз-

ПЕВНА СТАТИСТИКА.

В розмові з одним приятелем, досить розумним робітником-селянином, менї довело ся зачепити трохи цифрових відомостей про стан наших шкіл для дорослих. Сї відомости зробили на нього велике вражєніє і він висловив думку, по знайомити з ними письмєнне селянство і робітництво, щоб те вже від себе розповсюджувало сю статистику між неосвіченим населєнем, як певний засіб до переконаня, що загальна освіта для дорослих потрібна.

Комісаріят Освіти вирішив негайно відкрити 50% (відсотків) шкіл грамоти для дорослих в порівнаню до дитячих шкіл. Шкіл по губерніях будє от скілько:

Губернії:	Школи:	для дитячі	дорослих
1. Харківська	1.814	907	
2. Катєринос.	2.051	1.025	
3. Донецька	2.775	1.385	
4. Полтавська	1.941	970	
5. Чернігівська	1.482	740	
6. Запорозька	1.209	600	
7. Кременчуцька	1.031	515	
8. Миколаївська	1.299	650	
9. Одеська	1.461	730	
10. Подільська	3.741	1.875	
11. Волинська	1.384	700	
12. Київська	2.200	1.100	

Всього в Рєпубліці 22.388 11.197

Цифри мертві, але вони в умілих руках говорять. Наприклад: із них ми бачимо, скільки тепер навчаєтє ся по школах нашої дїтвори і скільки має в першу чергу піти до школи дорослий. А саме: 1) візьмемо кругле число дїтей в школі 100, в усіх вийде 12,388.800 душ; 2) візьмемо, що в школу дорослих прийде відразу тільки 20 чоловіків — маємо для першого випуску 223.940 душ, а як таких випусків дорослих за рік будє три, то один перший рік дасть нам 671.820 письменних.

Через рік школи для дорослих збільшають ся в двїчі, себто добувають 100 відсотків дитячих шкіл, тоді ми їх матимемо вже 22.388; рахуючи, що кожда за рік випускаєтє 60 принаймі чоловіків, всі дадуть 1,343.280 письменних. А як сї школи повинні дати подвійний склад учнів, то за перші два роки матимемо 1,343.640 + 2,686.560 = 4,030.200 душ письменних.

По плану Комісії по ліквідації неписьменности неписьменність на Україні треба зліквідувати на протязі п'яти літ. Значить, коли діло з освітою дорослих піде і на далє так, як перші два роки, а се запевне, то ми і за останні три роки певно матимемо: 2,686.560 × 3 = 8,059.680 душ.

Разом се дасть = 12,039.880 письменних громадян. І неписьменність будє ліквідована.

Мій приятель засмутив ся був, підраховуючи число вчителів-ліквідаторів. Але, зрозумівши нашу статистику, тільки з задоволенєм засміяв ся.

Ми рахуємо на одного вчителя дорослих учнів по 20 душ на випуск, себто, 60 чоловіків на рік не менше. Маємо перший рік 1,343.640:60 = 22.384 вчителів; другий рік 2,686.560:60 = 44,768 учителів, із котрих тільки половина прибула — нових. Накинемо заївчак, що сотню душ і одержимо певне число вчителів — ліквідаторів 45.000 душ на всю рєпубліку. А з сїєю вже армією робота не страшна. Та і учителі будуть прибувати до нашої справи.

П. К.
 ("Селянська Правда".)

Боротьба з дїточою неграмотністю на Рад. Україні.

В селі Требувні, ямпільського повіту, під управою учителя Вдовиченка та селянина Шиманського начато боротьбу з дїточою неграмотністю. Організована група добре грамотних селян, спеціалїстів садівників, огородників і пастирників одностачно з навчанєм дїтей техніки письма і рахунків, обзайомлюють їх на практиці з головними галузями сїльського господарства. Ученики з цікавістю беруть ся до праці; можна надїятись, що до місяця грудня в селі не лишить ся ні одної неграмотної дитини. ("Вісті".)